

Sygnatura akt IX Cupr 1798/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 20-05-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Maja Zając

po rozpoznaniu w dniu 20-05-2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...)N. S. F. I. Z. w W.

przeciwko G. W.

- o zapłatę

oddala powództwo

Sygnatura akt IX Cupr 1798/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)N. S. F. I. Z. we W.wniosła o zasądzenie od pozwanego G. W.kwoty 3 997,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Strona powodowa wskazała, iż pozwany zawarła z Bankiem (...) S.A.we W.w dniu 9 czerwca 2008 roku umowę bankową nr (...), na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Pomimo upływu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty terminu, pozwany nie dokonał zapłaty, wobec czego wierzyciel pierwotny zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z dnia 17 października 2013 roku, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Osnowa wyciągu precyzuje źródło i rodzaj wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

(k. 3, 18)

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu 21 czerwca 2012 roku strona powodowa (...)N. S. F. I. Z. we W.zawarła z Bankiem (...) S.A.we W.umowę sprzedaży wierzytelności. Na podstawie pkt 2.1 umowy jej przedmiot stanowiły wszystkie wierzytelności opisane w załączniku nr 2, załączniku nr 3 i załączniku nr 4 do umowy. Na mocy pkt 16.2 załączniki do umowy stanowiły jej integralną część.

Dowód :

• umowa sprzedaży wierzytelności z 21.06.2012 r., k. 7 – 11

Strona powodowa sporządziła wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z dnia 21 czerwca 2012 roku. Z treści wyciągu wynika, iż pozwany G. W. zawarł w dniu 9 czerwca 2008 roku umowę kredytu nr (...) na kwotę 6,289.63. Rubryka (...) przedstawiała wartość 1,097.64, rubryka (...) 2,683.31, rubryka (...) 313.65.

Dowód :

• wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 12

W dniu 17 października 2013 roku J. M. działająca w imieniu strony powodowej złożyła oświadczenie, z którego wynika, że w dniu 21 czerwca 2012 roku strona powodowa nabyła od Banku (...) S.A. we W. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z zawartej w dniu 9 czerwca 2008 roku umowy karty kredytowej nr (...). Kwota zadłużenia na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 3 997,37 zł, w tym należność główna w kwocie 1 097,64 zł oraz odsetki w kwocie 2 899,73 zł.

Dowód :

• wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z 17.10.2013 r., k. 6

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę całkowicie bierną. Nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, a także swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną.

Strona powodowa twierdziła, iż nabyła wierzytelność wobec pozwanego od Banku (...) S.A. we W., przedkładając na dowód swojej legitymacji czynnej umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 21 czerwca 2012 roku oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17 października 2013 roku.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie udowodniła swojej legitymacji czynnej, gdyż z przedłożonej umowy cesji nie wynika, ażeby nabyła tę konkretną wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie a nadto nie udowodniła, że dochodzona wierzytelność w ogóle przysługiwała Bankowi (...) S.A. we W..

Nie jest w ocenie Sądu wystarczającym dowodem wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, albowiem na mocy art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku, nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) zarówno księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, jak również wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie mają mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym. Przedłożony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych nr (...), jako dokument prywatny nie może stanowić samodzielnego dowodu przejścia uprawnień oraz wysokości zobowiązania pozwanej, zatem konieczne było poparcie twierdzeń w nim zawartych za pomocą innych źródeł dowodowych.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem ani w zakresie należności głównej, ani w zakresie skapitalizowanych odsetek, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania pozwanej. Nie wiadomo bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczy należność w kwocie 3 997,37 zł. Wszak uzasadniając podstawę roszczenia strona powodowa odwołała się do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 czerwca 2012 roku, jednakże analiza treści wskazanej umowy nie pozwala na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności. W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś treść umowy wskazuje, iż jej integralną częścią stanowiły załączniki nr 2, 3, 4 opisujące nabywane wierzytelności, których to załączników strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia.

Dowodu przejścia uprawnień na rzecz strony powodowej oraz wysokości zobowiązania pozwanego nie stanowi również wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Jak wynika z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 czerwca 2012 roku załączniki do umowy stanowiły jej integralną część. Tym samym wraz z umową cesji strona powodowa winna była przedłożyć załączniki nr 2, 3, 4 do tejże umowy w całości. Możliwe było również złożenie wyciągu z treści wskazanych załączników, jednakże wyłącznie w formie dokumentu urzędowego. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż przedłożony wyciąg stanowił dokument i podpisany został wyłącznie przez pełnomocnika strony powodowej, a nadto nie figuruje na nim żadna pieczęć strony powodowej. Strona powodowa nie złożyła żadnego dokumentu wykazującego umocowanie jej pełnomocnika procesowego do podpisywania w jej imieniu dokumentów w postaci wyciągów z zawieranych umów i ich załączników. Treść wyciągu nie zawiera oznaczenia załącznika do umowy, z którego został on sporządzony oraz nie pozwala na ustalenie, czy informacje w nim zawarte stanowią wierzytelność przysługującą Bankowi (...) S.A. we W. od pozwanego. Wątpliwości Sądu wzbudziły także wartości wpisane w poszczególnych rubrykach wyciągu. Przede wszystkim wysokość udzielonego kredytu nie została wskazana w sposób poprawny, mianowicie nie oznaczono rodzaju waluty, w jakiej go pozwanemu udzielono. Oznaczenie rubryk jako (...), (...) oraz (...) nie precyzuje jednoznacznie, czy wartości w nich zawarte związane są z powstałym zadłużeniem, zwłaszcza, że wartości te także nie zawierają oznaczenia walutowego. Co więcej wskazane rubryki wyciągu z elektronicznego załącznika nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych

funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), albowiem w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych wskazano zadłużenie wyłącznie z tytułu należności głównej oraz odsetek.

Umowa z dnia 21 czerwca 2012 roku odwołuje się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonej wierzytelności.

Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy cesji, na którą się powołała, co z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanej.

Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa cesji wierzytelności.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się całkowicie bierną postawą.

Kserokopia pisma z dnia 25 września 2013 roku nie została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej, nie stanowiła zatem dowodu z dokumentu, dlatego też wniosek dowodowy strony powodowej w tymże zakresie podlegał oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.